

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 lutego 2017 r. powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. G. kwoty 7431,93 zł z tytułu umowy o kartę kredytową. Nadto wniesiono o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty z dnia 8 czerwca 2017 r. wydanym w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Lublinie powództwo zostało uwzględnione w całości.

Sprzeciwem z dnia 4 lipca 2017 r. pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, podnosząc zarzut nieudowodnienia do zasady i wysokości i braku wymagalności roszczenia.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła strona powodowa.

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie:

I. przepisów prawa materialnego:

1.art. 65 k.c. w zw. z art. 60 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji mylne przyjęcie, że wypowiedzenie z dnia 28 października 2016r. nie stanowi skutecznego rozwiązania umowy łączącej strony postępowania, co stoi w sprzeczności do ustaleń Sądu I instancji;

2.art. 506 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że automatyczne przedłużenie umowy, które wynika z jej zapisów oraz na który to zapis Sąd I instancji zwrócił uwagę nie stanowi nowacji zobowiązania;

II. przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie:

1.art. 232 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia, mimo przedłożenia przez powoda szeregu dowodów na tę okoliczność, w tym umowy karty kredytowej W. (...) i braku jakich dowodów przeczących wysokości roszczenia, w tym nawet potwierdzenia wpłat przedkładanych przez pozwanego;

2.art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 2227 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegające na daniu wiary głośnym twierdzeniom pozwanych, przy jednoczesnym zupełnym pominięciu przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wyciągu z ksiąg bankowych (...) Bank (...) S.A. z dnia 11 stycznia 2017r. zawierającego informację wysokości jak i podstawie wymagalnego roszczenia, przy jednoczesnym braku wskazania, czy Sąd odmówił mu wiarygodności;

3.art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz dokonanie oceny dowodów w sposób wybiórczy i pominięcie dowodu z wyciągu ksiąg bankowych powodowego banku;

4.art. 245 k.p.c. poprzez odmowę uznanie wyciągu z ksiąg bankowych i wypowiedzenia umowy karty kredytowej jako dowodu na wysokość roszczenia powoda;

III niezgodność ustaleń Sądu I instancji z treścią materiału dowodowego polegająca na:

1.przyjęciu, że powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia, pomimo przedłożonych do akt sprawy wyciągu z ksiąg bankowych, a także ustalenia że w żaden sposób nie wynika z pozwu data wymagalności roszczenia,

co stoi w sprzeczności do ustaleń jakie w trakcie sprawy poczynił Sąd I instancji, a mianowicie, że umowa została rozwiązana ze skutkiem na dzień 8 grudnia 2016r.;

2.poczynienie ustaleń niezgodnych ze stanem faktycznym, a dokładniej stwierdzeniem, że powód wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność potwierdzenia zakresu zdarzeń objętych ubezpieczeniem oraz wykazania, że po stronie pozwanej nie zachodzi brak legitymacji biernej, co nie miało miejsca.

W konkluzji skarżący wniósł o:

1.zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje;

2.ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zgodzić należy się ze skarżącym co do tego, że Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku popadł niejako w sprzeczność z samym sobą, bo roszczenie nie może być jednocześnie niewymagalne oraz przedawnione, a taką konstrukcję przyjął Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Niemniej jednak, mimo błędnej konstrukcji uzasadnienia, rozstrzygnięcie Sądu I instancji odpowiada prawu.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, strona powodowa nie zdołała udowodnić wysokości dochodzonego roszczenia, a to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania dochodzonego roszczenia tak co do zasady jak i co do wysokości (art. 6 k.c.). Pozwany nie miał żadnego obowiązku przedstawiać dowodów na zaprzeczenie wysokości dochodzonego roszczenia, jak podnosi skarżący w apelacji, stawiając Sądowi I instancji zarzut naruszenia art. 232 k.p.c., bowiem obowiązkiem strony powodowej było przedstawienie dowodów na tę wysokość.

Jak wynika z materiału dowodowego, w dniu 12 lipca 2011 roku strony zawarły umowę w ramach której pozwanej przyznano kartę kredytową z limitem kredytowym w wysokości 10.000 zł na okres 3 lat. Umowa uległa automatycznemu przedłużeniu na kolejne okresy 3-letnie, o ile żadna ze stron nie złożyła odmowy przedłużenia. Umowa ta została wypowiedziana pozwanemu pismem z dnia 28 października 2016r..

Strona powodowa w toku postępowania w niniejszej sprawie nie zdołała udowodnić wysokości zobowiązania pozwanego względem strony powodowej w kwocie 7431,93 zł.

Bezzasadne są zarzuty skarżącego w zakresie oceny złożonego przez stronę powodową wyciągu z ksiąg banku (art. 245 k.p.c. , art. 227 k.p.c.). Jak trafnie zauważył Sąd I instancji, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. (sygn. akt P 7/09, Dz. U. 2011, nr 72, poz. 388) art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (j.t Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm., dalej: pr. bank.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), w związku z art. 244 § 1 i art. 252 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.), w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wobec tego dokument ten może mieć walor wyłącznie dokumentu prywatnego, stanowiącego dowód tego, że osoba, która go podpisała (w tym wypadku pełnomocnik powoda) złożyła oświadczenie

zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.). Dokument ten nie może natomiast stanowić dowodu istnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Tym samym strona powodowa nie zdołała wykazać zasadności wysokości dochodzonego roszczenia, gdyż poza wyciągiem z ksiąg banku nie przedstawiła żadnych dowodów celem wykazania, że istotnie zadłużenie pozwanego wynosiło kwotę dochodzoną pozwem. W sytuacji, gdy pozwany zakwestionował wysokość dochodzonej kwoty, to na stronie powodowej ciążył obowiązek jej wykazania – chociażby poprzez przedstawienie operacji, dokonanych z użyciem karty kredytowej pozwanego, które złożyły się na kwotę dochodzoną pozwem. Na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie sposób zweryfikować zasadności kwoty dochodzonej pozwem. Strona powodowa nawet nie podjęła próby wykazania wysokości dochodzonego roszczenia, choćby poprzez przedstawienie operacji finansowych dokonanych z użyciem karty kredytowej, które złożyły się na kwotę dochodzoną pozwem.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego wobec nieudowodnienia dochodzonego roszczenia co do wysokości, oddalenie powództwa było w pełni uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 ust.4 i § 10 ust. 1 pkt1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz. 265).